

Sygn. akt IV Ka 147/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek (spr.)

Sędziowie SO Krzysztof Gąsior

del. SR Robert Sobczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2014 roku

sprawy M. G. (1)

oskarżonej z art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r nr 179 poz. 1485 ze zm.) w zw. z art.12 kk, art.62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179 poz.1485 ze zm.), art.284§2 kk w zb. z art.270§1 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.12 kk

T. G. (1)

oskarżonego z art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz.1485 ze zm.) w zw. z art.12 kk, art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179 poz.1485 ze zm.)

J. P.

oskarżonego z art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179 poz. 1485 ze zm)

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 05 listopada 2013 roku sygn. akt II K 1289/11

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk

I. uchyla zaskarżony wyrok:

a) w odniesieniu do oskarżonej M. G. (2) w zakresie czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej tego wyroku;

b) w odniesieniu do T. G. (1) w zakresie dotyczącym czynu opisanego w punkcie V części wstępnej tego wyroku;

c) w odniesieniu do oskarżonego J. P. w części dotyczącej czynu zarzuconego mu w punkcie VII części wstępnej tego wyroku

i w powyższym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Maz. do ponownego rozpoznania;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Sygn. akt IV Ka 147 / 14

UZASADNIENIE

Z zachowaniem numeracji opisanej w części wstępnej zaskarżonego wyroku:

M. G. (1) oskarżona została o to, że:

I. w okresie od 1 października 2010 r. do 18 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielała R. S., B. D. (1) i J. P. środka odurzającego w postaci amfetaminy i kokainy i tak:

#.

- w dniu 1.10.2010 r. udzieliła R. S. 30 gram amfetaminy za kwotę 350 zł.,
- w dniu 6-7.10.2010 r. udzieliła R. S. i B. D. (1) 20 gram amfetaminy za kwotę 300 zł.,
- w dniu 11.10.2010 r. udzieliła R. S. 25 gram amfetaminy za kwotę 375 zł.,
- w dniu 16.10.2010 r. udzieliła R. S. 30 gram amfetaminy, za kwotę 450 zł.,
- w dniu 18 marca 2011 r. udzieliła J. P. n/n ilość kokainy po 200 zł. za 1 gram

przy czym łączna ilość udzielonej R. S., B. D. (1) substancji wynosi 105 gram amfetaminy i n/n ilość kokainy, za łączną kwotę nie niższą niż 1675 zł., tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005 roku nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od 2 marca do 3 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła n/n osobom środka odurzającego w postaci amfetaminy i tak:

- w dniu 2 marca 2011 r. udzielili mężczyźnie o imieniu D. 5 gram amfetaminy za kwotę 100 zł.,
- w dniu 2 marca 2011 r. udzielili n/n osobie 15 gram amfetaminy za kwotę 300 zł.,
- w dniu 3 marca 2011 r. udzielili n/n osobie 10 gram amfetaminy za kwotę 200 zł.,

przy czym łączna ilość udzielonej substancji wynosi 30 gram za łączną kwotę 600 zł., tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 kk;

III. w dniu 23 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...) w mieszkaniu przy ul. (...) oraz w garażu oznaczonym nr (...) przy ul. (...) działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadała znaczną ilość substancji psychotropowych w ilości 271,125 gram w postaci amfetaminy, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.)

IV. w okresie od 06 września 2010 r. do 21 lutego 2011 r. w T. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, przywłaszczyła powierzone pieniądze w kwocie 7008,84 zł. w ten sposób, że wykorzystując dane osobowe w tym numery NIP i PESEL J. K. oraz T. G. (1) zawarła umowy – zlecenia z (...) Agencją (...) w K. w zakresie kolportażu prasy i reklamy, na których to umowach podpisała się imieniem i nazwiskiem J. K. tj. umowach i odpowiadających im rachunkach Nr: 46/10, 49/10, 52/10, 56/10, 59/10 oraz imieniem i nazwiskiem T. G. (1), tj. umowach i odpowiadających im rachunkach Nr: (...), (...), 51 (...), (...), (...), 20 (...), (...), (...), a następnie

zawarła umowy na emisje reklam z klientami (...) Agencji (...) z siedzibą w K. pobierając od nich opłaty w łącznej kwocie 7008,84 zł, której nie przekazała do kasy (...) Agencji (...) w K., czym działała na szkodę w/w Spółki, tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk

T. G. (1) oskarżony został o to, że:

V. w okresie od 2 marca do 3 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. R., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielili n/n osobom środka odurzającego w postaci amfetaminy i tak:

w dniu 2 marca 2011 r. udzielili mężczyźnie o imieniu D. 5 gram amfetaminy za kwotę 100 zł.,

w dniu 2 marca 2011 r. udzielili n/n osobie 15 gram amfetaminy za kwotę 300 zł.,

w dniu 3 marca 2011 r. udzielili n/n osobie 10 gram amfetaminy za kwotę 200 zł.,

przy czym łączna ilość udzielonej substancji wynosi 30 gram za łączną kwotę 600 zł., tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 kk;

VI. w dniu 23 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...) w mieszkaniu przy ul. (...) działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze 3,458 gram, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dz. U. z 2005r. nr 179, poz. 1485 ze zm.);

J. P. oskarżony został o to, że:

VII. w dniu 18 marca 2011 r. w T. M.. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nabył od M. R. i posiadał n/n ilość kokainy po 200 zł. za 1 gram, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.)

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz.:

1. oskarżoną M. G. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanych jej czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia,
2. oskarżoną M. G. (1) uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżona posiadała znaczną ilość substancji psychotropowych w ilości 258,45 gram w postaci amfetaminy i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/15/11 pod poz. 4, karta 10 akt sprawy, nakazując ich zniszczenie,
4. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonej M. G. (1) dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/15/11 pod poz. 3, karta 10 akt sprawy,
5. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr 3/17/11 pod poz. 1- 3, karta 19 akt sprawy, nakazując ich zniszczenie,
6. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonej M. G. (1) dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych nr 3/17/11 pod poz. 4, karta 19 akt sprawy,

7. oskarżoną M. G. (1) w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w pkt IV aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od dnia 01 października 2009 roku do dnia 21 lutego 2011 roku w T. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, przywłaszczyła powierzone pieniądze w kwocie 7008,84 złotych w ten sposób, że wykorzystując dane osobowe w tym numery NIP i PESEL J. K. oraz T. G. (1) zawarła umowy – zlecenia z (...) Agencją (...) w K. w zakresie kolportażu prasy i reklamy, na których to umowach podpisała się imieniem i nazwiskiem J. K. tj. umowach i odpowiadających im rachunkach Nr: 46/10, 49/10, 52/10, 56/10, 59/10 oraz imieniem i nazwiskiem T. G. (1), tj. umowach i odpowiadających im rachunkach Nr: (...), (...), 51 (...), (...), (...), 20 (...), (...), (...), a następnie zawarła umowy na emisje reklam z klientami (...) Agencji (...) z siedzibą w K. pobierając od nich opłaty w łącznej kwocie 7008,84 złotych, której nie przekazała do kasy (...) Agencji (...) w K., czym działała na szkodę w/w Spółki, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję 284 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

8. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa z pkt III i IV aktu oskarżenia wymierzył oskarżonej M. G. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

9. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej M. G. (1) i ustalił okres próby na 4 (cztery) lata,

10. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonej M. G. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 7 kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 23 marca 2011 roku oraz w dniu 08 listopada 2011 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny,

11. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonej M. G. (1) z domu R. na rzecz pokrzywdzonego (...) Agencji (...) z siedzibą w K. kwotę (...),84 (siedem tysięcy osiem złotych 84/100) tytułem obowiązku naprawienia szkody,

12. oskarżonego T. G. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia,

13. oskarżonego T. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżony posiadał substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze 2,16 gram i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

14. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu T. G. (1) i ustala okres próby na 5 (pięć) lat,

15. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu T. G. (1) karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

16. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu T. G. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 14 kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 23 marca 2011 roku oraz w dniu 08 listopada 2011 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny,

17. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr 2/16/11 pod poz. 1, karta 15 akt sprawy, nakazując ich zniszczenie,

18. oskarżonego J. P. uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII aktu oskarżenia,
19. zasądził od oskarżonej M. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem opłat oraz kwotę (...),87 (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 87/100) tytułem wydatków poniesionych w sprawie,
20. zasądził od oskarżonego T. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat oraz kwotę 773,11 (siedemset siedemdziesiąt trzy złote 11/100) tytułem wydatków poniesionych w sprawie,
21. kosztami procesu dotyczącymi oskarżonego J. P. obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w zakresie dotyczącym czynów opisanych wyżej w punktach I, II, V i VII na niekorzyść oskarżonych M. G. (1), T. G. (1) i J. P. zaskarżył prokurator, stawiając zarzuty:

- obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk wskutek błędnej oceny dowodów, nie respektującej zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza w zakresie zeznań R. S. i B. D. (2) oraz wyjaśnień oskarżonych M. G. (1), T. G. (1) i J. P., a nadto z pominięciem dowodów wynikających z materiałów poufnych, zeznań J. G. oraz zeznań R. S. i wyjaśnień M. G. (1) z etapu postępowania przygotowawczego;

- błędów w ustaleniach faktycznych, polegających na stwierdzeniu, iż oskarżeni M. G. (1), T. G. (1) i J. P. nie popełnili czynów z punktów I, II, V i VII aktu oskarżenia, podczas, gdy rzetelna ocena materiałów poufnych prowadzi do wniosków odmiennych.

W konkluzji prokurator wnosił o uchylenie wyroku w zakresie czynów z punktu I, II, V i VII i przekazanie w tej części sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie o utrzymanie orzeczenia w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd I instancji w zakresie zakwestionowanych przez oskarżyciela czynów jest dowolna, sprzeczna z logiką i zasadami doświadczenia życiowego, w związku z czym nie może korzystać z ochrony art. 7 kpk. Wbrew wymogom, jakie wynikają z treści 4 kpk, eksponuje wyłącznie okoliczności dla oskarżonych korzystne, bezzasadnie pomijając lub umniejszając wymowę tych o wymowie przeciwnej. W konsekwencji – o poczynionych ustaleniach faktycznych, na bazie których uniewinniono M. G. (1), T. G. (2) i J. P. od czynów opisanych wyżej pod numerami I, II, V i VII, nie da się powiedzieć, iż są emanacją prawdy materialnej, do czego zobowiązuje art. 2 § 2 kpk.

Jeśli chodzi o czyn zarzucony M. G. (1) w punkcie I – twierdzenia, iż oskarżona konsekwentnie się do niego nie przyznawała, a przesłuchani świadkowie nie złożyli zeznań potwierdzających jej sprawstwo, rozmiągają się z treścią wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez nią oraz J. S.. To, że na rozprawie oboje zaczęli się z nich wycofywać, nie oznacza jeszcze bezwzględnej konieczności zdyskwalifikowania ich wcześniejszych relacji. Odwołanie pierwszych czy to zeznań, czy wyjaśnień, nie skutkuje bowiem ich automatyczną eliminacją z materiału dowodowego. Wyjaśnienia (zeznania), które zostały następnie czy to odwołane, czy zmienione, nadal stanowią dowód w sprawie i tak, jak każdy inny dowód, podlegają swobodnej ocenie sądu. Ich wiarygodności nie może przekreślać fakt, że obciążające oskarżoną relacje składane były na etapie postępowania przygotowawczego, a na rozprawie oskarżona i świadek unikali potwierdzenia wynikających z nich faktów i okoliczności. O wartości dowodowej zeznań i wyjaśnień nie decyduje bowiem stadium postępowania, w którym zostały złożone, lecz ich treść, oceniana wedle reguł zawartych w art. 7 kpk w konfrontacji z innymi dowodami. Przy czym takiej oceny nie wolno zastępować – do czego w istocie ograniczył się Sąd I instancji – streszczaniem poszczególnych relacji składanych w toku procesu przez oskarżonych i świadków. Nie wystarczy również w świetle wymogów wynikających z art. 7 kpk, gdy za pomocą tego streszczenia sąd wykaże, iż relacje zmieniały się na korzyść oskarżonej, jeśli pominięta zostanie ocena powodów, którymi przesłuchiwanym tłumaczyli odmienności. W realiach niniejszej sprawy – Sąd nie wypowiedział się, czy rzeczywiście przesłuchujący oskarżoną podczas śledztwa prokurator wywierał niedozwoloną

presję (naruszał swobodę jej wypowiedzi) celem pozyskania interesujących go wyjaśnień. Protokoły z przesłuchań oskarżona podpisywała bez uwag i zastrzeżeń. Sąd miał obowiązek rozważenia, czy kreowanie się przez oskarżoną na bezwolną ofiarę niedozwolonych metod pracy prokuratora odpowiada prawdzie. Tym bardziej, że o tych rzekomych naruszeniach reguł przesłuchania oskarżonej „przypomniało się” po długim okresie czasu od czynności procesowych z jej udziałem. Powodów odmienności relacji Sąd nie oceniał również w odniesieniu do J. S.. Jemu z kolei przesłuchujący policjanci mieli „wmówić” fakt nabywania środków odurzających od M. G. (1), a on się temu bezwiednie poddał. Nadto świadka na etapie postępowania sądowego niespodziewanie dopadły problemy z pamięcią, mające wynikać z nadużywania tzw. dopalaczy. Sąd się do tych kwestii także nie odniósł. Nie wyjaśnił, czy rzeczywiście to śledczy „umieścili” w protokołach z przesłuchań J. S. relacje, które nie pochodziły od niego, zwłaszcza w zakresie odnoszącym się do ilości nabytej amfetaminy (wynikającej z treści postanowienia o przedstawieniu zarzutów) oraz źródła jej pochodzenia (twierdził, iż nabywał ją od M. G. (1)). Sąd nie wykazał, by zażywanie „dopalaczy” rzeczywiście mogło wywołać u świadka następstwa rodzące wątpliwości co do zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego spostrzeżeń (jeśli tak, to obowiązkiem sądu – wynikającym z art. 192 § 2 i 4 kpk – było przesłuchanie J. S. z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, a za jego zgodą poddanie go odpowiedniemu badaniu i pozyskanie od nich stosownej opinii). Ocena wiarygodności relacji złożonych przez J. S. w postępowaniu przygotowawczym wymagała odniesienia się także do tego, czy świadek ten posiadał interes procesowy lub faktyczny, by obciążać oskarżoną. Jakkolwiek pomówienie współpodejrzanego jest specyficznym dowodem, wymagającym szczególnego weryfikowania pod kątem jego prawdziwości, to jednak powszechnie przyjmuje się, iż także tego typu dowód może być pełnowartościowym dowodem winy, o ile spełnia odpowiednie ku temu warunki – należy badać, czy jest on logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, znajduje potwierdzenie w innych bezpośrednich i pośrednich dowodach, jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego wyrażającym się w przrzuceniu winy na inną osobę, czy umniejszaniu stopnia własnego zawinienia, czy pochodzi od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12 lutego 2005 r., II AKa 411 / 04, Opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2005, Nr 2, poz. 1, wyrok SA w Krakowie z dnia 24 listopada 2011 r., Opubl: Krakowskie Zeszyty Sądowe rok 2012, Nr 2, poz. 39, a także komentarz do art. 7 kpk w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 1 – 296, Tom I, red. prof. dr hab. Piotr Hofmański, Elżbieta Sadzik, dr hab. Kazimierz Zgryzek, rok wydania: 2011, wydawnictwo: C.H.Beck, wydanie: 4 oraz przywołane tam orzecznictwo). Takiej oceny relacji J. S. Sąd Rejonowy nie przedstawił.

Podsumowując – uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie przywołuje przekonujących powodów, dla których obciążające M. G. (1) własne relacje z etapu śledztwa oraz mające taką samą wymowę wyjaśnienia J. S. z tego samego etapu procesu należałoby uznać za niewiarygodny materiał dowodowy.

Co do czynu zarzuconego M. G. (1) i T. G. (1) w punktach II i V – z powodów wyżej już opisanych sąd przedwcześnie zdyskredytował wyjaśnienia oskarżonej z etapu śledztwa. Jej przyznanie się do winy wprost odnosiło się przynajmniej do sprzedaży amfetaminy mężczyźnie o imieniu D.. Jej wątpliwości dotyczyły jedynie ilości udzielonego odpłatnie środka, wysokości uzyskanej za niego zapłaty oraz współdziałania z T. G. (1). Te jej wyjaśnienia należało jednak zestawić z tzw. materiałem niejawnym, zwłaszcza zaś z zapisem rozmów, jakie na ten temat prowadzili ze sobą wyżej wymienieni oskarżeni. Stanowią one logiczne dopełnienie wyjaśnień M. G. (2) i w ocenie Sądu Okręgowego zdają się usuwać wyżej przedstawione wątpliwości co do ilości, ceny oraz współsprawstwa T. G. (1). Podawane tam są bowiem dane, które mogą być pomocne w odtworzeniu gramatury sprzedawanego środka, pozyskanej za niego ceny oraz współsprawczej roli T. G. (1).

W odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych przez prokuratora czynów ponieść należy, iż Sąd Rejonowy tzw. niejawnym materiałem dowodowy ocenił w sposób dowolny, sprzeczny z logiką i doświadczeniem życiowym. Wynikało to z bezkrytycznego odtworzenia treści rozmów utrwalonych w ramach kontroli operacyjnej według dosłownego znaczenia używanego tam słownictwa. Posługując się takim sposobem interpretowania użytych podczas poszczególnych rozmów pojęć sąd I instancji przyjął, iż żadna z nich nie dotyczyła transakcji narkotykowych i jej warunków (rodzaju i ilości posiadanych czy też zbytych narkotyków, ceny, czasu i miejsca transakcji itp.). Z niezrozumiałych względów Sąd odrzucił możliwość, że rozmówcy posługują się swoistym slangiem, właśnie po to, by utrudnić organom ścigania

odtworzenie ich rzeczywistych intencji na wypadek rejestrowania rozmów w ramach tzw. podsłuchu. To, że tacy rozmówcy nie wykładają „kawy na łąkę” nie zwalnia sądu z podjęcia próby rozszyfrowania ich dialogów. Wniosek ten jest aktualny tym bardziej, że z relacji przesłuchiwanego w charakterze świadka funkcjonariusza policji o wieloletnim doświadczeniu w zwalczaniu przestępczości narkotykowej wynika, iż podsłuchiwanie posługiwali się terminami powszechnie używanymi w środowisku osób uczestniczących w obrocie środkami odurzającymi. Jeżeli sąd rejonowy zakwestionował wiarygodność zeznań tego świadka, uznając je za dowolną interpretację pochodzącą od osoby, która osobiście była zaangażowana w operacyjne działania przy utrwalaniu rozmów, winien sięgnąć po inny dowód, który taką wadą nie byłby skażony. Przypomnieć należy, iż do inicjatywy dowodowej z urzędu (art. 167 kpk) Sąd jest nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany przez statuującą zasadę prawdy materialnej przepis art. 2 kpk. Pamiętać należy też o art. 366 § 1 kpk, z którego wynika, że przewodniczący składu nie tylko kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, ale też baczy, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Jeżeli więc przewodniczący stwierdzi, że dla dokonania opartych na prawdzie ustaleń konieczne jest przeprowadzenie określonego dowodu, to niezależnie od inicjatywy stron winien dopuścić go z urzędu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien zatem ponowić postępowanie dowodowe w zakresie przedmiotowych czynów, a przy jego ocenie uwzględnić podniesione wyżej kwestie. Należy odtworzyć te z zarejestrowanych rozmów, które związane są z zachowaniami oskarżonych opisanymi w zarzutach. Uczynić to trzeba w obecności nagranych osób i wystąpić do nich z żądaniem ustosunkowania się do przedmiotu rozmowy i znaczenia używanych tam słów. Gdyby czynności te nie rozwiązały istniejących wątpliwości, należy dopuścić dowód z opinii biegłego – osoby posiadającej wiedzę (doświadczenie) w zakresie potocznego (slangowego) słownictwa używanego przez osoby uczestniczące w obrocie środkami odurzającymi. Oceny prawnej zachowań M. G. (1) ujętych w zarzutach z punktów I i II dokonać należy w kontekście przesłanek czynu ciągłego z art. 12 kk.